

Varen met het vriendje van kapitein Jack Sparrow

Na een vuurdoop aan het roer van de Altena 1.200 Family Cruiser en een bootlading nautische do en don'ts tijdens een theoretische opleiding, bereik ik *le moment suprême*: een praktijkdag aan boord van een Bayliner 265, een moderne motorcruiser die in het internationale vaarcircuit hoog staat aangeschreven. Plaats van afspraak: Wilhelmina Dorp in Zeeland.

Aflevering 5: Deze episode van 'Onderox hijst de zeilen' wordt er eentje om in te kaderen. Als er al één moment komt waarop ik kan testen of mijn vaarintenties *wishful thinking* zullen blijven, dan wel haalbare ambities, dan is het wel nu. Tijdens de praktijkopleiding van Vaarschool.be komt het erop aan een motorcruiser veilig de jachthaven uit de loodsen, door enkele sluisen te - euh - sluisen, bochten te maken en weer aan te meren. Zonder brokken te maken, en laat dat laatste nu net het moeilijkste zijn.

In het Nederlandse Sas van Goes worden we opgewacht door Alain Mulders, een meubelmaker die op het water zijn tweede jeugd heeft gevonden. Hem wacht een titanenklus: op minder dan tien uur tijd twee tweelingzusjes, een ingeweken Nederlander en ondergetekende een handvol vaardigheden bijbrengen die van pas zullen komen als we straks onder eigen vlag gaan varen.

Jack Sparrow

Mijn medestudenten hebben een aanzienlijke voorsprong: de tweelingzussen zijn getrouwd met pleziervaarders, en de Nederlander heeft een vriendje aan de haak geslagen dat - en ik citeer - "op het water veel weg heeft van Jack Sparrow." Voor wie het nu hoort donderen in Keulen: Sparrow is de behendige, maar tegelijk ook geschifte kapitein uit de Pirates of the Caribbean-filmfranchise.

In de opwarmfase brengen de zusjes noch Sparrows vriendje het er goed vanaf. De paalsteek, de kikkerknoop of de mastworp: als er geknoopt moet worden om te vermijden dat de boot er alleen vandoor gaat, blijf ik de beste leerling van de klas. De mastworp lijkt op lassowerpen, en daar ben ik - in alle bescheidenheid - toch wel goed in.

De euforie is van korte duur. Na de trajectbrie-

ving tuurt Alain naar de hemel. Hij heeft slecht nieuws. Ondanks het microklimaat in Goes is het bewolkt, koud en scheert de wind langs de masten, waardoor die een fluitgeluid produceert. "Als je dat hoort, dan waait de wind aan minstens 16 knopen. Dat is veel", waarschuwt onze instructeur.

Pluim

Door die windkracht stijgt de moeilijkheidsgraad van behoorlijk wat oefeningen op het water. Aanmeren, bijvoorbeeld, wordt een stuk gecompliceerder als de wind tegen het achterstevan zit aan te porren. Als schipper moet je razendsnel beslissen: voor- of achtertros, voor- of achterspring, of een combinatie van verschillende technieken. Ik kom als derde aan de beurt, en ik zeg het niet graag, maar opnieuw krijg ik een pluim. Met een militaire precisie kleef ik de motorcruiser tegen de rechteroever. Die gaat nergens meer heen.

Volgende oefening: een bocht maken van 180° in een smalle vaargeul. Gas geven, zwenken, afremmen, achteruit, weer vooruit en korte stootjes tot het vaartuig met zijn boeg de andere richting uitwijst. In een vorig leven moet ik schipper zijn geweest, want ook dit manoeuvre speel ik foutloos klaar. Met een verwaande *zie-je-nou-hoehet-moet-blik* geef ik het roer in handen van de tweeling. Het ene zusje dobbert met een rotvaart richting steiger, het andere jaagt de boot al na twintig seconden het riet in. "Ik heb niets tegen een grondige studie van de lokale flora, maar laten we dat vooral niet met de boot doen", gescheer ik luidop. Mijn grapje maakt weinig indruk.

Man overboord

Hoe lang Mulders al vaart, wil de Nederlander weten. "Sinds mijn zesde", vertelt Alain. "Op mijn

"In een vorig leven moet ik schipper zijn geweest."

twaaftde ondernam ik mijn eerste lange tocht: een jachtrip van liefst 11 uur in Zeeland. Tijdens dat avontuur liepen we vast op een zandbank. Op dat moment stuurde ik mijn allereerste 'may-day' uit. Diezelfde avond ben ik opnieuw gaan varen. Gelukkig maar, want als ik dat niet had gedaan, dan zou ik nooit nog een stap op een boot gezet hebben. Voor mij is de boot trouwens de ultieme manier van ontspannen."

Na het middagmaal zetten we koers naar het open water. De stroming is sterk, de golven intens, de wind ijzig en fors. "Er gaat nu een man overboord", zegt Alain. Ik kan niet zwemmen, en voel daardoor plots de noodzaak Alain ervan te overtuigen dat ik die man best niet kan zijn. De tweeling vindt het geestig. "Maak je geen zorgen", zalft Alain. "We gooien een pop in het water."

Het tij keert, want ik maak er een (water)zootje van: ik rem te bruusk en scheer langs de verkeerde kant van het 'slachtoffer'. Als ik de pop met een lange stok uit het water wil vissen, schuif ik ei zo na van de gladde loopplank de zee in.

Bij een tweede poging loopt het wel gesmeerd, en hijs ik de drenkeling levend aan boord. De imagoschade blijft door die laatste redding enigszins beperkt. Eind goed, al goed, maar toch: *fingers crossed* dat het nooit een levende drenkeling mag zijn. In dat geval is de man of vrouw in kwestie maar beter goed verzekerd.

Tekst: Peter Briers